

Sygn. akt III A Ua 1811/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu Wydział III

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Pauter
Sędziowie:	SSA Stanisława Kubica SSA Barbara Staśkiewicz (spr.)
Protokolant:	Adrianna Szymanowska

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2012 r. we Wrocławiu

sprawy z wniosku M. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o wyrównanie emerytury

na skutek apelacji M. K.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

z dnia 2 listopada 2011 r. sygn. akt V U 934/11

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 listopada 2011 r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy oddalił odwołanie wnioskodawczyni M. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. z dnia 21 czerwca 2011 r.

Rozstrzygnięcie powyższe Sąd pierwszej instancji oparł na następująco ustalonym stanie faktycznym:

M. K. od dnia 1 marca 2006 r. była uprawniona do wcześniejszej emerytury. W dniu 27 grudnia 2010 r. złożyła wniosek o przyznanie jej emerytury w związku ukończeniem 60 roku życia. Decyzją z dnia 17 stycznia 2011 r. organ rentowy przyznał jej zaliczkę na poczet przysługującej od dnia 23 stycznia 2011 r. emerytury, to jest od chwili osiągnięcia 60 roku życia. Wysokość emerytury ustalono na podstawie art. 25 i art. 26 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.). W decyzji wskazano również, że wypłata zostaje zawieszona ze względu na kontynuowanie przez wnioskodawczynię zatrudnienia. Wobec czego będzie jej wypłacana dotychczas pobierana wcześniejsza emerytura. Odwołanie wnioskodawczyni od w/w decyzji,

w którym domagała się wypłaty emerytury z powszechnego wieku emerytalnego, zostało prawomocnie oddalone wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 18 kwietnia 2011 r. Sąd ten podzielił stanowisko organu rentowego wskazane w decyzji z dnia 17 stycznia 2011 r.

Wnioskodawczyni w dniu 30 maja 2011 r. złożyła wniosek o przeliczenie emerytury z uwzględnieniem dodatkowego okresu zatrudnienia i o wypłacenie przeliczonej emerytury po osiągnięciu 60 lat wraz z zaległymi kwotami.

Organ rentowy decyzją z dnia 21 czerwca 2011 r. podjął od dnia 1 maja 2011 r., to jest od miesiąca, w którym złożono wniosek, wypłatę emerytury przyznanej w wieku powszechnym, ustalonej na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i jednocześnie wstrzymał wypłatę pobieranej przez wnioskodawczynię wcześniejszej emerytury.

W świetle tych okoliczności Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie wnioskodawczyni nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy wskazał, że prawidłowo organ rentowy przeliczył o dodatkowy okres emeryturę wnioskodawczyni i podjął wypłatę tej emerytury od maja 2011 r., to jest od miesiąca złożenia przez nią wniosku o emeryturę. Sąd pierwszej instancji uznał, że żądanie wnioskodawczyni wypłacenia jej zaległych kwot za okres od stycznia 2011 r. zostało już prawomocnie rozstrzygnięte, wobec czego nie mogło zostać uwzględnione.

Powyższy wyrok w całości zaskarżyła M. K., zarzucając mu nieuwzględnienie przedstawionych dowodów, to jest świadectwa pracy z S.A. „(...)”, z którego wynika, że rozwiązała umowę o pracę z dniem 31 marca 2006 r., wobec czego błędne było ustalenie Sądu, że trwa w zatrudnieniu. Podniosła, że wcześniejszą emeryturę pobierała od dnia 1 kwietnia 2006 r., a nie jak błędnie Sąd ustalił od dnia 1 marca 2006 r. Zarzuciła także, że decyzja z dnia 17 stycznia 2011 r. była niezgodna z prawem, gdyż przepis o rozwiązaniu umowy o pracę jej nie dotyczył. Zarzuciła również, że wniosek z dnia 30 maja 2011 r. nie był nowym wnioskiem, a jedynie miał na celu przyspieszyć rozpoznanie wniosku z dnia 27 grudnia 2010 r. o przyznanie emerytury z powszechnego wieku emerytalnego, to jest z chwilą osiągnięcia 60 roku życia.

Wskazując na powyższe wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i wypłacenie jej wyrównania emerytury za okres od dnia 23 stycznia 2011 r.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja M. K. jest niezasadna.

Sporna kwestia w sprawie sprowadzała się do ustalenia, czy wnioskodawczyni przysługuje wyrównanie emerytury za okres od dnia 23 stycznia 2011 r., czyli od ukończenia przez nią 60 roku życia, do dnia 30 kwietnia 2011 r., to jest do momentu podjęcia przez organ rentowy wypłaty jej emerytury.

Zgodnie z art. 6 pkt.2 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227) po art. 103 dodano art. 103a w brzmieniu: prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Przepis ten wszedł w życie z dniem 1 stycznia 2011 r. (art. 30 w/w ustawy).

Należy zauważyć, że treść powyższego przepisu wskazuje z jednej strony, że kontynuowanie zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy nie ma wpływu na nabycie prawa do emerytury, gdyż prawo to powstaje z mocy ustawy po spełnieniu warunków określonych w przepisach, z drugiej strony przesądza o uznaniu, że realizacja tego prawa, polegająca na wypłacie świadczenia ulega zawieszeniu w razie kontynuowania zatrudnienia po nabyciu prawa do emerytury, niezależnie od wysokości uzyskiwanego przychodu ze stosunku pracy. Z omawianego przepisu nie tyle wynika obowiązek rozwiązania stosunku pracy przez pracownika, który nabył prawo do emerytury, ile obowiązek dokonania przez niego wyboru, czy decyduje się na emeryturę, czy też na pozostawanie w stosunku pracy, a jego

celem jest wyeliminowanie równoczesnego pobierania dwu świadczeń wynagrodzenia za pracę w pełnej wysokości i emerytury. Zatem pracownik, który osiągnął wiek emerytalny może wybrać albo status emeryta, albo zachować - pomimo nabycia prawa do emerytury - status pracowniczego. Nie można jednak łączyć, bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, statusu emeryta i pracownika. Co do zasadności zawieszania prawa do emerytury w przypadku pozostawania w stosunku pracy wielokrotnie wypowiedział się Sąd Najwyższy (uchwała z dnia 10 listopada 2004 r., sygn. akt II UZP 9/04, wyrok z dnia 3 marca 2011 r. II UK 299/10). Nadto Trybunał Konstytucyjny uznał takie regulacje za zgodne z konstytucją (wyrok z dnia 7 lutego 2006 r., sygn. akt SK 45/04).

Należy zauważyć, że z zaświadczenia z dnia 27 maja 2011 r. wydanego przez (...) sp. z o.o. w L. wynika, iż wnioskodawczyni od dnia 4 kwietnia 2006 r. do nadal pozostaje w zatrudnieniu pracowniczym w w/w zakładzie (k.53 – akt emerytalnych II tom). Sama wnioskodawczyni na rozprawie przez Sąd Apelacyjny w dniu 14 marca 2012 r. również przyznała, że pozostaje w zatrudnieniu od dnia 4 kwietnia 2006 r. do chwili obecnej i nie wiedziała, że musi ponownie rozwiązać stosunek pracy z chwilą osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego.

Zatem skoro wnioskodawczyni nie rozwiązała stosunku pracy z w/w pracodawcą na rzecz, którego wykonywała pracę, bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, czyli przed dniem 23 stycznia 2011 r., to w świetle obowiązującego wówczas art. 103a w/w ustawy, jej prawo do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym z mocy ustawy ulegało zawieszeniu. Tym samym nie przysługuje jej prawo do wyrównania emerytury za sporny okres.

Słuszności powyższych rozważań nie podważa fakt, iż organ rentowy od dnia 1 maja 2011 r. podjął wypłatę wnioskodawczyni w/w emerytury, mimo braku rozwiązania przez nią stosunku pracy. Jak wynika z odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podjął wypłatę w/w świadczenia na podstawie stanowiska Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej. Nadto wnioskodawczyni powoływała się na Komunikat Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, z którego również wynika, że wystarczające jest rozwiązanie stosunku pracy zawartego przed przyznaniem wcześniejszej emerytury. Należy podkreślić, że zarówno Sąd pierwszej instancji, jak i Sąd Apelacyjny, nie są związanymi tymi stanowiskami, natomiast są obowiązane stosować obowiązujące przepisy. W niniejszej sprawie jest to art. 103a w/w ustawy, który nie przewiduje wyjątków, jest jasny i kategoryczny, wobec czego nie może być interpretowany rozszerzająco.

Zatem fakt, że wnioskodawczyni w dniu 31 marca 2006 r. rozwiązała stosunek pracy przed nabyciem prawa do wcześniejszej emerytury i następnie ponownie podjęła zatrudnienie, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie, skoro wnioskodawczyni nie rozwiązała stosunku pracy przed nabyciem emerytury w powszechnym wieku emerytalnym, to jest przed dniem 23 stycznia 2011 r.

Nadto powyższe rozważania znajdują potwierdzenie w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 18 kwietnia 2011 r., który oddalił odwołanie wnioskodawczyni od decyzji organu rentowego z dnia 17 stycznia 2011 r. wstrzymującej jej wypłatę emerytury z powodu nie rozwiązania stosunku pracy.

Niewątpliwie Sąd pierwszej instancji błędnie ustalił, iż wnioskodawczyni pobierała wcześniejszą emeryturę od dnia 1 marca 2006 r., gdyż z akt sprawy jasno wynika, że to świadczenie pobiera od dnia 1 kwietnia 2006 r. Jednak uchybienie to, wbrew zarzutom skarżącej, nie odnosi się bezpośrednio do spornej kwestii w sprawie i tym samym nie podważa prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc oddalił apelację M. K. jako bezzasadną.